

близьких людей в свою спотворену реальність, формуючи коло співзалежності. Для того щоб вийти з цього кола, необхідно перестати звинувачувати його і себе, навчитися захищати свій психологічний стан і матеріальні ресурси. Потрібно взяти на себе контроль над сімейними фінансами, це зменшить постійну тривогу і страх перед можливою втратою грошей. Слід заздалегідь продумати, як можна спокійно і твердо протистояти хворому на ігроманію, якщо він буде просити, маніпулювати, звинувачувати і погрожувати, намагаючись отримати гроші для гри.

Не варто читати лекції, погрожувати або гніватися, спілкуючись з ігроманами. Емоційна замученість знижує здатності до критичного осмислення дійсності, ви можете сказати або зробити щось, про що згодом пошкодуєте. Не потрібно відкидати ігромана або очікувати від його негайного виправлення - для вирішення такої серйозної проблеми потрібен час. Не слід приховувати або заперечувати ігроманію – підтримує спотворене мислення пацієнта за принципом «якщо люди не помічають проблеми, значить, її не існує». Необхідно переконати хворого звернутися за допомогою до фахівців.

Список використаних джерел:

1. Наркомания как форма девиантного поведения / под ред. М. Е. Поздняковой. – М.: Ин-т социологии РАН, 1997. – 64 с.
2. Проблема азартної залежності молоді у сучасному суспільстві. URL: <https://www.bestreferat.ru/referat-376680.html>
3. Ігроманія. URL: <https://bolezni.net.ua/index.php/khvorobi/10298-igromanija>

АСПЕКТИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УЧНІВ В ОСВІТНІХ ЗАКЛАДАХ

Коваленко В.В.,

здобувач вищої освіти спеціальності 121

«Інженерія програмного забезпечення»,

Національний університет кораблебудування

імені адмірала Макарова

Савіна О.Ю.,

канд. техн. наук, доцент

кафедри техногенної та цивільної безпеки

Національний університет кораблебудування

імені адмірала Макарова

Наука психологія не є молодю або новоутвореною наукою, про що свідчать деякі праці Геракліта, Арістотеля, Платона та багатьох інших античних філософів та діячів, що вивчали людську природу, відносини та найголовніше – людську «душу»[1]. У постіндустріальному суспільстві, яким ми себе класифікуємо, актуальність подібного вчення, відомого нам з античності, все більше набуває масового характеру та «популярності» для всіх вікових груп, особливо для підлітків та їх батьків.

Сучасні психологи є фахівцями, що спеціалізуються на допомозі пов'язаній з ментальним здоров'ям людини, тобто її комплексами, страхами, переживаннями тощо. Хоча в сучасній Україні іноді заведено висміювати та зневажати цю професію, але даремно заперечувати, що окрім фізичного здоров'я людина має і духовне, з яким також можуть відбуватися всілякі негаразди, хвороби, що звичайно мають бути вирішені та виліковні – саме у цих цілях люди звертаються до психологів [2].

Одними з найпоширеніших місць виникнення непорозумінь є освітні заклади, адже щодня в них формуються соціальні зв'язки між людьми різних вікових груп та поглядів і утопічність даного середовища є просто неможливою. Поява таких термінів як кібербулінг, кібермобінг та їх масовий характер дуже занепокоює суспільство яке хоч і розуміє, що під новими термінами криються досить старі проблеми, але через прогресування цих проблем до нового «цифрового» рівня, бракує людей, що повною мірою розуміють «що це?» та «як цьому протистояти?».

Також варто зазначити, що покоління змінюються і дорослі люди (як вчителі, так і батьки) далеко не завжди можуть ефективно виховувати та навчати дітей, використовуючи частково застарілі методи виховання на яких вони самі зростали. Внаслідок такої прогалини часто відбуваються сварки та образи між поколіннями, що розмовляють неначе різними мовами та не дивно, тому що для кожного з поколінь властиві певні специфічні сленгові слова та вирази, жаргонна лексика, що є абсолютно незрозумілою їх попередникам [2].

Робота психолога у подібних випадках полягає у збиранні інформації з обох учасників конфлікту та розумінні почуттів та бажань кожної сторони. Це все потрібно для того, щоб зрозумівши контекст та сутність непорозуміння, віднайти шлях до примирення та взаєморозуміння, після чого, конкретизуючи, надати поради кожній зі сторін.

В різних країнах «інтеграція» психологів у освітні заклади відбувається по-різному. Так, наприклад у Швеції психологи працюють у «команді» із трьох осіб. Вони приїжджають до школи та розв'язують проблеми, поставлені вчителями та учнями. У США психолог, зазвичай, не значиться у складі школи. Він обслуговує цілу групу чи мережу шкіл, а у Бельгії, Голландії, Франції та Югославії психологічна служба школи насамперед виконує профорієнтаційні завдання [2].

Висновки. Для забезпечення безпеки учнівської молоді сьогодні існує нагальна потреба зменшення стресових та конфліктних ситуацій. В умовах освітніх закладів де постійно йде боротьба між консервативними та ліберальними ідеями, психологи, виступаючи стороною об'єктивною, можуть та вміють розуми обидві сторони питання та в силах надати доцільні поради, користуючись досвідом, описаним поколіннями для поколінь.

Список використаних джерел:

1. Психологія. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Психологія#Історія_розвитку_психологічних_знань.
2. Общие тенденции развития психологической службы образования в различных странах мира URL : https://www.yaneuch.ru/cat_18/obshhie-tendencii-razvitiya-psihologicheskoy-sluzhby/499299.3271564.page1.html